

Arrest

**nr. 67 747 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2011 met referentenummer 7699.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RAVYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 juli 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 22 november 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 januari 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 31 augustus 2009 wederom toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Yezidische oorsprong te zijn. U werd op 20/05/1958 te Quararez (nabij Yerevan) geboren. Op 21-jarige leeftijd huwde u met S.(...) M.(...). Jullie kregen 2 kinderen, N.(...) en M.(...). In 2005 drong uw buurman met Armeense afkomst, V.(...), uw huis binnen omdat hij betrekkingen met u wilde. Hij had al meerdere malen zijn liefde voor u verklaard en stapte toen uiteindelijk uw woning binnen. Niet veel later kwam uw man thuis die jullie beiden in de slaapkamer zag. Uw man was woedend, riep dat hij u beiden zou vermoorden, en rende naar de keuken. U maakte van dit moment gebruik om het appartement te ontvluchten en dook onder bij uw vriendin A.(...). Zij regelde uw reis en 3 maanden later ontvluchtte u samen met uw schoondochter Armenië uit vrees dat uw man u zou vermoorden. U kwam in juli 2005 in België aan en vroeg er op 27/07/2005 een eerste maal asiel aan. U deed dit evenwel onder de naam Z.(...) S.(...) H.(...) en verklaarde daarbij de Iraakse nationaliteit te bezitten. Ook uw schoondochter diende toen onder een valse naam, F.(...) M.(...), een asielaanvraag in. Ook zij verklaarde toen de Iraakse nationaliteit te bezitten. Na een verblijf van enkele maanden in België bracht uw zoon, die intussen ook uit Armenië was overgekomen, uw schoondochter en u naar Frankrijk. Aangezien u geen gevolg had gegeven aan de oproeping van 15/12/2005 werd er toen door het Commissariaat-generaal op 17/01/2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. In 2006 diende u ook in Frankrijk een asielaanvraag in, maar dit evenwel onder uw echte naam. Op basis van uw vingerafdrukken werd België verantwoordelijk geacht voor uw asielaanvraag. U vertrok op 31 augustus 2009 uit Frankrijk omdat uw zoon u mishandelde en omdat uw moeder reeds in België was aangekomen. U had namelijk uw moeder uit Armenië laten overkomen omdat u had gehoord dat zij in haar huis door etnische Armenen was aangevallen, geslagen en verkracht. Op 01/09/2009 diende u, nu evenwel onder uw echte naam, voor de tweede maal een asielaanvraag in België in. Ook uw moeder, A.(...) K.(...) (O.V. 6.481.850) diende op diezelfde datum een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgend document voor: een kopie van uw Armeens paspoort.

B. Motivering

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt trachten te misleiden door bij uw eerste asielaanvraag in 2005 een valse identiteit te gebruiken, met name Z.(...) S.(...) H.(...), geboren te Shekhan (Irak). U stelde dat u dit toen gedaan had uit angst dat uw man u anders zou vinden (CGVS dd 27/07/2010 p.3). Dit is een weinig afdoende reden aangezien u relatief kort erna een asielaanvraag onder uw eigen naam in Frankrijk indiende (CGVS dd 23/06/2010 p.4, CGVS dd 27/07/2010 p. 3). Daarnaast zij erop gewezen dat u nog 3 maanden na de bedreiging in Armenië verbleef bij uw vriendin A.(...). Niettegenstaande uw man vermoedde dat u daar eventueel was aangezien hij A.(...) vroeg of u daar verbleef, nam hij nooit de moeite effectief te gaan kijken (CGVS dd 27/07/2010 p.2, 12). Hij nam zelfs de moeite niet om eens bij uw moeder te gaan kijken (CGVS dd 27/07/2010 p.10). Dit geeft blijk van een zeer gebrekkige inspanning van zijn kant om u te vinden. Het zou dan ook zeer opmerkelijk zijn dat hij u tot in België toe zou willen vinden. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat een asielprocedure een vertrouwelijkheid in zich draagt. De vaststelling van een poging tot het intentioneel misleiden van de Belgische asielinstanties ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging. Van een persoon die om de internationale bescherming van een derde land verzoekt, mag immers verwacht worden dat hij onmiddellijk en naar waarheid de gevraagde informatie verschaft aan de instanties die zijn verzoek dienen te onderzoeken. Ook aangaande uw meest recente asielverklaringen werden vaststellingen van ongeloofwaardigheid gedaan. Zo heeft u geen aannemelijke verklaring waarom u geen origineel paspoort kan voorleggen. Vooreerst kan weinig geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisweg. U verklaarde immers dat u eerst met de auto naar Ossetië reisde om vervolgens met een toeristenbus naar België te hebben gereisd. U verklaarde met uw eigen identiteitsdocumenten gereisd te hebben. Niettemin was het uw vriendin A.(...) die uw identiteitsdocumenten bijhield (CGVS dd 23/06/2010 p.9-10). U stelde wel meerdere grenscontroles te zijn gepasseerd, maar kon evenwel niet zeggen hoeveel dat er dan wel waren. U stelde verder dat u bij die controles nooit persoonlijk werd gecontroleerd aangezien A.(...) al uw documenten had. U wist verder ook niet of er een visum of een uitreistoestemming in het paspoort zat. U stelde daarbij dat u geen afspraken met haar maakte over wat te doen bij een grenscontrole. Ook wist u niet welke landen u zoal passeerde tussen Ossetië en Brussel, noch wist u te vertellen langs welk land u de Europese Unie binnenkwam (CGVS dd 27/07/2010 p.2-3,

p.7). Een dergelijke mate van onwetendheid over uw reisdocumenten en - route is niet aannemelijk. Het Commissariaat-generaal beschikt immers over informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat er strikte en persoonlijke grenscontroles aan de buitengrenzen van de EU en de Schengen zone worden uitgevoerd. Verder verklaarde u dat de door u voorgelegde kopie van uw paspoort een kopie is van het paspoort waarmee u reisde (CGVS dd 27/07/2010 p.6). Dit is weinig geloofwaardig aangezien uit het document blijkt dat het paspoort slechts geldig is voor vrouwen landen tot 2003, dit terwijl u pas in 2005 uit Armenië vertrok. Toen u met deze tegenstelling geconfronteerd werd, stelde u enkel dat u met dit paspoort naar België kwam (CGVS dd 27/07/2010 p.7). Deze zaken ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de verklaarde reisroute, de rol van de smokkelaar daarbij en vooral het door u verklaarde onvermogen – uw paspoort was luidens uw verklaringen bij de smokkelaar, uw vriendin A.(...), achtergebleven – om in het kader van uw asielaanvraag uw paspoort voor te leggen. U weet niet eens met zekerheid of A.(...) uw paspoort nog steeds in bezit heeft (CGVS dd 23/06/2010 p. 10). U heeft geen inspanningen gedaan om haar te vragen waarom ze uw paspoort nog niet heeft toegestuurd of wat er met uw paspoort gebeurd is. U had immers bij uw laatste contact met A.(...) al de intentie om een tweede asielaanvraag in België in te dienen (CGVS dd 27/07/2010 p. 8). U was toen reeds op de hoogte van het belang om originelen voor te leggen om uw identiteit te bewijzen, zeker indien u reeds voordien onder een valse naam asiel aanvraagde. Er ontstaan dan ook ernstige vermoedens dat u uw paspoort en de informatie dat het bevat moedwillig achterhoudt. Dit ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid reeds op substantiële wijze. Wat de eigenlijke asielmotieven betreft, werden evengoed blijken van een gebrek aan geloofwaardigheid gevonden. Zo heeft u er geen idee van wat er van uw man noch wat er van V.(...) geworden is. U kende overigens zelfs de familienaam van V.(...) niet (CGVS dd 27/07/2010 p.6). Niettemin waren die twee personen de oorzaak waarom u uw land van herkomst verliet en vreest u nog altijd dat uw man u zou vermoorden. U stelde het bij niemand nagevraagd te hebben uit schaamte over hetgeen u overkomen was (CGVS dd 27/07/2010 p.10). Dit is weinig afdoende. Vooreerst kunt u informatie over uw man bij mensen inwinnen zonder daarbij uw problemen aan te halen. U wist zelfs niet of uw zoon, bij wie u verscheidene jaren in Frankrijk verbleef, contact met zijn vader had (CGVS dd 27/07/2010 p.4, 11). Ook heeft u een dochter in Armenië waaraan u zou kunnen proberen informatie te vragen. U stelde dat u er geen contact mee had uit angst voor uw man. Toch had u geen enkele indicatie dat uw dochter hiervan iets tegen uw man zou zeggen. Het telefoonverkeer tussen uw zoon, die aanvankelijk nog in Armenië zat, en uw schoondochter zorgde er blijkbaar niet voor dat uw man uw verblijfplaats te weten kwam. Aanvankelijk verklaarde u dit door te stellen dat uw zoon niet bij uw echtgenoot woonde, maar erna moest u evenwel toegeven dat ook uw dochter daar niet woonde. U stelde dan maar dat het was omdat ze met een vreemde getrouwd is. Dit is geen afdoend antwoord om aan te tonen waarin voor u het risico lag om uw dochter te contacteren (CGVS dd 23/06/2010 p.7). Verder staat niets u in de weg om uw dochter te contacteren zonder uw verblijfplaats te vertellen. Tenslotte had u nadien nog contact met uw vriendin A.(...) (CGVS dd 27/07/2010 p.4), die u een zeer goede vriendin noemt, bij wie u drie maanden was ondergedoken en die zowel u als uw moeder naar België heeft gesmokkeld. Echter liet u ook bij haar na te vragen wat er van uw man of V.(...) is geworden. Een dergelijke mate van onwetendheid kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vrees. Het feit dat u geen enkele inspanning heeft gedaan meer te weten te komen over de situatie waarin uw man zich momenteel bevindt - het is reeds 5 jaar geleden dat u door uw man bedreigd werd - is dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg is het dan ook niet mogelijk de actualiteit van uw verklaarde vervolgingsvrees in te schatten. U weet het ook niets over het verdere lot van V.(...). Niettemin werd ook V.(...) door uw man met de dood bedreigd (CGVS dd 27/07/2010 p.5). Het is dan ook des te onaannemelijker dat u niets zou hebben nagevraagd. U stelde enkel in het algemeen dat uw man een gewelddadig iemand was die al eens tot 5 jaar veroordeeld was geweest voor moord tijdens een dispuut met een herder (CGVS dd 27/07/2010 p.10). De vastgestelde vaagheden in uw verklaringen alsook het gebrek aan initiatief in uw hoofde om voor de inschatting van uw vrees relevante verdere informatie te bekomen, doet dan ook afbreuk aan de aannemelijkheid van de door u verklaarde vrees. Tenslotte werd een tegenstrijdigheid inzake uw contactmogelijkheden met A.(...) vastgesteld. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u A.(...) opbelde om uw moeder te laten komen. Ze had over de problemen van uw moeder verteld aan landgenoten waardoor u dit dan toevallig te weten kwam (CGVS dd 23/06/2010 p.6-7). Op het volgende gehoor verklaarde u evenwel dat het A.(...) was die u belde en dat u haar telefoonnummer sedert 4 of 5 jaar niet meer had aangezien u het nummer verscheurd had. Toen u met deze tegenstelling geconfronteerd werd, bleef u bij uw huidige verklaring en insinueerde u dat er bij het vorige gehoor een vertaalfout zou zijn geweest (CGVS dd 27/07/2010 p.4, 11). Dit is evenwel niet afdoende aangezien u op het vorige gehoor verschillende malen verklaarde dat u A.(...) belde. Het feit dat u niet coherent bent over de mogelijke contactmogelijkheden die u had, en zodoende makkelijke informatiekanalen om zich te informeren, tasten uw geloofwaardigheid op ernstige wijze aan. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. Het door u voorgelegde document vermag niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopie van uw paspoort bevat slechts persoonlijke gegevens en geeft geen verdere informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt in een eerste onderdeel van haar 'middel' naar aanleiding van haar *"asielaanvraag conform artikel 45/4"* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat zij een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft aangezien ze vreest voor haar leven bij terugkeer naar haar land van herkomst, *"om de aangehaalde redenen"*. Ten tweede blijkt uit medische attesten van 17 december 2009, uit het verslag van de medische dienst van Fedasil van 5 november 2009 en uit het attest van Dr. D. van 4 juni 2011, die als bijlagen aan het verzoekschrift toegevoegd werden, dat verzoekster lijdt aan constipatie, oesofagitis, spanningshoofdpijn en psychische decompensatie en dat ze hiervoor wordt behandeld. Verzoekster stelt dat de behandeling in haar land van herkomst een compleet onzekere factor is, gelet op het feit dat zij van etnische afkomst Yezidi is, wat tot gevolg heeft dat zij hoe dan ook in haar land van herkomst als tweederangsburger wordt bejegend.

Betreffende de subsidiaire bescherming tenslotte, verwijst verzoekster naar het feitenrelaas en de redenen die ze eerder aanhaalde. Verzoekster voegt daaraan toe dat, voor zover zij niet *"het statuut van asiel"* zou kunnen genieten, men om dezelfde redenen moet aanvaarden dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster vermeldt tenslotte dat ze geen enkel nieuw element te melden heeft noch enig bewijsstuk over te maken heeft.

Verzoekster voegt ook een inschrijvingsformulier voor de Open School voor Volwassenen te Kortrijk toe aan haar verzoekschrift.

Via een schrijven van 20 juli 2011 maakte verzoekster tenslotte een attest over van de spoedgevallendienst van het ziekenhuis van Aalst.

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster bij de vermelding van haar persoonsgegevens in het verzoekschrift wederom beweert geboren te zijn in Irak en de Irakese nationaliteit te hebben. Deze gegevens worden echter manifest tegengesproken door het stuk dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag neerlegde, met name een kopie van een Armeens paspoort (stuk 16, Documenten, paspoort). Hieruit blijkt dat zij in Armenië geboren is en de Armeense nationaliteit heeft. Door te volharden in leugenachtige verklaringen aangaande haar geboorteplaats en nationaliteit dient toepassing gemaakt te worden van het beginsel *"fraus omnia corrumpit"* waardoor geen enkele waarde kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen en zij zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.3. Met betrekking tot haar medische problemen wijst de Raad erop dat verzoekster, om als vluchteling te worden erkend, dient aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Met de loutere bewering uit haar verzoekschrift dat zij als Yezidi inzake de toegang tot de medische zorgen als tweederangsburger zou worden beschouwd, maakt zij de nexus met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag geenszins aannemelijk. Zij staft haar bewering immers niet in het minst met enig objectief gegeven.

2.4. Wat de beoordeling van haar medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming betreft, moet verzoekster een aanvraag indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken naar aanleiding van de invoering van dit wetsartikel wordt hierover het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)".* Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoekster zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van haar medische problemen te laten beoordelen.

2.5. Verzoekster brengt tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Er kan tenslotte niet worden ingezien hoe het inschrijvingsformulier voor de Open School dat verzoekster bij het verzoekschrift bijvoegt, en de stukken van de spoedgevallendienst van het Ziekenhuis van Aalst, die via het schrijven d.d. 20 juli 2011 aan de Raad werden overgemaakt, bij machte zijn om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing of aan de overwegingen die hierboven werden weergegeven.

Het middel is in zijn geheel ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN